

Сімфаничныя ранішнікі

Добрую і карысную справу распачалі Мінская студыя тэлебачання і Белдзяржфілармонія — сімфаничныя ранішнікі для дзяцей. Вось ужо чатыры разы ў сёлётых канцэртным сезоне, па нядзелях, у гадзіну дня, збіраліся ля экрану тэлевізараў юныя аматары музыкі і слухалі спешыльна для іх складзеныя праграмы, прысвечаныя тамам: «Сімфаничны аркестр і яго інструменты», «Казка ў музыцы», «Праграма-выступленне музыкі», «Народныя мелодыі ў творчасці кампазітараў». Былі выкананы творы рускай і заходнеўрапейскай класічнай музыкі, а таксама творы савецкіх, у тым ліку беларускіх аўтараў.

На перады сёлётых зімовых школьных канікулаў падрыхтаваны яшчэ дзве праграмы. На чарговым дзіцячым сімфаничным ранішніку, прысвечаным тэме «Кампазітары — дзеці», былі паказаны сюіта французскага кампазітара К. Сен-Санса «Карнавал жывёл» — характэрныя п'ескі, якія вельмі дасціпна і лакалічна малююць жывёльны свет: «Леў», «Слон», «Бенгуру», «Асёл», «Чарапах», «Птушкі» і г. д.

Асабліва цікавае выклікала ў юных слухачоў кантата заслужанага дзеяча мастацтва БССР П. Падкавырава «Пінерскіх касцёр міру», напісаная для дзіцячых хору, чыталіна, салістаў-спявакоў і сімфаничнага аркестра. Тэма кантаты — дружба дзяцей розных народаў, розных краін.

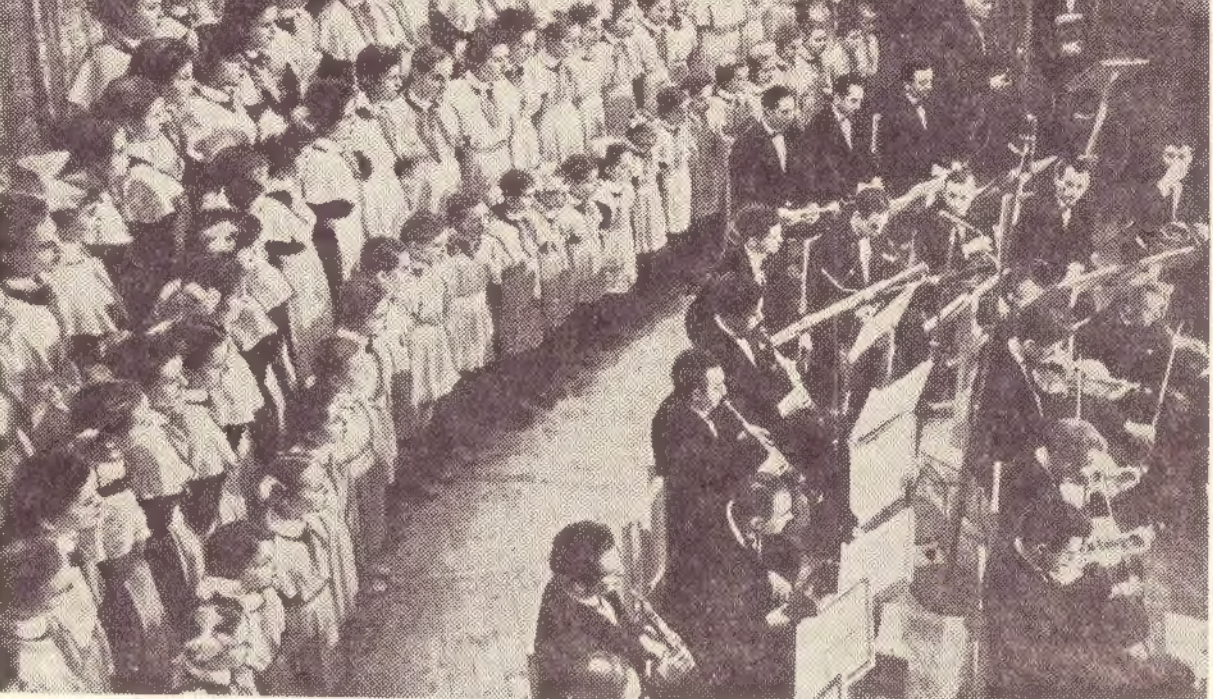
Кампазіцыя твора вельмі стройная. Пасля кароткага сімфаничнага ўступу піянеры спяваюць «Песню міру». Затым ідзе «Раскаважытай»: яна падобна ў краінах народнай дамакратыі і расказвае пра жыццё дзяцей там. Гучыць сюіта з п'есак: венгерскай, балгарскай, чэшскай, румынскай, кітайскай і польскай. Завершаецца кантата «Песняй аб Маскве» і фінальнай «Славой».

Арганічна ўвядзена ў кантату паэтычнае слова: уступныя вершы, якія чытаюцца на фоне музыкі, і паэтычныя заступкі да кожнай п'ескі. Вершы паэты Фёда Агіянец пры ўсёй прастаце і неумудрагелістасці, змястоўна, добра спяваюцца. А галоўнае — паэты ўдало стварылі іменна кантатную кампазіцыю, якая выказвае асноўную ідэю дружбы дзяцей розных народаў.

Высокай ацэнкі заслугоўвае музыка П. Падкавырава. Тэхнічна няцяжкая (маюцца на ўвазе лютыя хору і салістаў), напісаная прастай і яснай мовай, яна даступная для выканання дзіцячым калектывам і даходліва для юнай аўдыторыі. Найбольш удача кампазітара — п'ескі дзяцей краін народнай дамакратыі; ён не цытуе фольклорных мелодый, не займаецца стылізаваннем; дзве-тры характэрныя інтанацыі, тыповыя рытмічныя формулы — і напівнапівны вобраз створаў. Гэта іменна савецкія піянеры спяваюць пра сяброў з зарубажных краін сацыялізма. Толькі ў гэтых заключных п'есках чацвёртай часткі ярка, больш дзіцячым непасрадачнасцю.

Выканаўцамі кантаты, побач з сімфаничным аркестрам філармоніі (дырыжор В. Дуброўскі) і аркестрам Беларускага радыё І. Ляўкевіч і В. Грыб, выступілі юныя музыканты — хор Мінскай музычнай школы-адаптацыйнай (мастацкі кіраўнік — заслужаны дзеяч мастацтва БССР М. Маслаў), вучні Іва Крышавява і Валодзя Кавалёў (спевы), Валя Бутраўс (чытанне). Юныя артысты наспяхова справіліся з цяжкім заданнем.

Практыка прыцягнення маладых выканаўцаў для дзіцячых сімфаничных ранішнікоў патрабуе ўважання. У канцы 9 студзеня таксама выступілі вучні школы-адаптацыйнай. Яны выканалі часткі розных інструментальных канцэртаў. 22 студзеня выступілі вучні музычнага вучылі-

На здымку: выступленне хору мінскай школы-адаптацыйнай і аркестра Белдзяржфілармоніі.

шча і студэнты кансерваторыі. Гэтым канцэртм завершаны першы пыхл з сямі дзіцячых сімфаничных ранішнікоў.

Складзены праграмы яшчэ сямі сімфаничных ранішнікоў, якія будуць дадзены ў лютым — красавіку гэтага года. Тэматыка канцэртаў: «Птушкі», «Лермантаў і Гогаля ў музыцы», «Аб героях-піянерах, аб героях-касамольцах», «Рускія і савецкія кампазітары аб народах іншых краін» і інш.

Л. АЗУБАХ.

А ў сэрцы ёсць песня...

Іграў радзіма. Знаёмы голас у каторы раз напамінаў: «У мяне ёсць сэрца, а ў сэрцы — песня...» Загадка клубна, маладая светлава-лазавая дзяўчына, уключыла радзіму на поўную магутнасць, але ад гэтага сэрцы высокіх дзяўчат і хлопцаў не мячалі. У клуб зашлі толькі дзве дзяўчыны. Настаўніцы працягнулі ў Цырабінгах па два гадзіны. Тут вельмі сумна. Гэта ж не Старыя Дарогі! — заўважыла, назімаючы, адна. «Паслухаем воль Леаніда Удэсаву і на бакаву», — дадала другая.

— І не сорама вам, маладым, гаварыць так? — заўважыла яна. — А што тут зробіш адзін з гэтымі людзьмі? Ім самоту падавае! — І ўсё песня, — пацалася ў адказ.

— Вы спрабавалі аддаць гэтым людзям, пра якіх так непрыязна гаворыце, хоць часціну таго, што атрымалі ў інстытуце? — Маўчанне і кісленая ўсешка. І хоць Удэсаў яшчэ напамінаў пра сэрца, у якога ёсць песня, не верылася, што ў гэтых настаўніц яно ёсць.

Нібы разгадаўшы наш настрой, старыя каліска «Барабці» П. Барбары пратанавалі: — Падзем у Гнезна. Недалёка, кіламетраў дзесяць. Наша самая аддаленая брыгада.

Шустры старынішэ «гаікі» доўга ладзіліся па кар'янах некалькіх бярэз і хвой, пакуль выслачылі на высокае вуліцу. Вечара. З лесу палягала пахам хвой і прэлага лісця. Высокая сцяна драў ажурвала вёску.

— Наша Камчатка, — заўважылі старыя. — І святла і радыё і пакуль няма. Да канца самігодкі што-небудзь зробім.

Самая крайняя хата ад лесу — школа. Насустрэны выхадзіць высокая маладая жанчына з жывымі вясёлымі вачыма. Апраўта проста і акуртава. Гэта настаўніца Вера Сямёнаўна Калігула.

Ладзіліся, што ў школе вучыцца ўсяго дзесяць дзяцей. — Чаму так мала? — Мала вёска. Усяго трынаццаць двароў. Я ўжо тут сем год адна настаўніца. Прывыкла, палю-

біла гэты лясны край. Летам у жас такая прыгажосць, што і Соня не трэба. Ягад, грыбоў — хоць касой касі. А зімой таксама сумна, але не доводзіцца. Я — агітатар. Радзі-вядоўнікі купіла. Вёска малая, можна за вечар правесці гутарку ў кожнай хатэ.

...Вера Сямёнаўна скончыла Слуцкае педучылішча. Працавала піянер-важатай. У Гнезна прыхіла з аховатай. Ці ж ёй, высокай дзяўчыне, было баяцца «габінінкі»? А вёска сапраўды знаходзіцца далёка. Ад Старых Дарог каля пяцідзесяці кіламетраў. Бездарож, вакол ласы і балоты.

Але калі ў чалавека ёсць дарога да людзейскага сэрца, і бездарож не страшна.

Вера Сямёнаўна хутка прайшла такую дарогу. Наважыла яе каласнікі. Калас пабудавалі новы будынак школы. Далмацкі амаль усе аднавіліся. Па берэгу ўзялі і глядзілі і гатовы школы.

— Вось толькі вокны малава-та, — заўважыла настаўніца. — З вясны будзем расчысціць. Дзесяць метраў больш выцяла.

Больш святла... І сонечнага, і таго, што грэе душу чалавека. Вера Сямёнаўна з радасцю паказвала нам шматлікі пераказанні.

У пачатку па адным дахам са школай жыў і Вера Сямёнаўна з дачкой, трынаццацігадовай дзяўчынай. У пачатку жыццёвага, утуліла. На эгажыры кнігі Болеса, Горката, Фрайбурга, Макаранкі... Свежыя часопісы і газеты.

І святла бібліятэка ўжо не святла: амаль кожны вечар заходзіць хто з каласнікаў!

— Як бы кніжачку ўзяць, Вера Сямёнаўна...

...Мы вярталіся ў Цырабінгі праз, калі ў клубе не было ні душы. Толькі ў вокнах школы адлюстроўваліся тоненькі сарпак маладзіка. «Паслухаем Леаніда Удэсаву — і на бакаву», — успомнілі словы той маладой з твару, але старой душой настаўніцы, што не ведае дарогі да сэрца чалавечата.

ФЕЛЬЕТОН

Юдчанкаў сон

У славага міфічнага Ахіла не было сучаснага збуду, скажам, на тым самым каўчукавым падшэ. Адустанась гэтага вянжана атрыбу, як вядома, і вырашыла лёс яго ў паядынку з Аялонам.

Мікалай Васільевіч Юдчанка на работу бяснож не ходзіць. Яго негі, дзякаваць богу, маюць зусім цы-лізаваны выгляд. Але лёс не па-шчадаваў нават і яго, вялікага зма-гара за культуру ў Езярышчанскім раёне.

Ахілеавай пятай Мікалая Васільевіча з'яўляюцца... загады. Кнігі адбярэць у гэтага чалавека, мас-тацкую самадзейнасць не паказвай-це, адным словам, хлебам не кармі-це — толькі дайце падлісць чарго-вы загад. Вельмі добра адчувае ся-бе Мікалай Васільевіч у затахлай, уласнай ім створанай атмасферы бю-ракрацыйнага мітусні. А калі лёгка дасяцца, — гаворылі старажытныя грэкі, — тады і лёгка пішацца...

— У нашу касмічную эпоху ўсё па-вінна быць астранамічным, рытмы-чным, незвычайным, — гаворыць Мі-калай Васільевіч, маючы, мабыць, на ўвазе колькасць і змест загадаў, вы-данных ім за апошні месяц.

— Загадчыка Віраўлянскага сель-скага клубу? Звольці!

— Каверзіскага, Мехаўскага? Таксама! Обальскага? Тым больш! — Ну-с, хто там наступны? Бібілі-тэкары? Кінафікатары? Давядзі-це ўсё! — «па ўласнаму жаданню».

Пасля абедзеннага перапынку Мі-калай Васільевіч падняўся на вымове чатыром паўшалінікам службовай дэспіцы, а дырэктар і мастацкі кіраўнік Дома культуры тт. Барана-ва і Мамыкіна схапілі па страчку — два на два. Ну, а потым пайшлі ўжо ўсялякія там дробязі: пера-дзжанні, на від, пераводзі...

Не паспела Іва Ермачына асвой-тацца з работай загадчыцы Кавер-зіскага сельскага клубу, як 15 жніў-ня — роўна праз паўтара месяца была зволена... «па ўласнаму жа-данню». А Рыма Баранова не чакае сваёй чэрці. Яна сапраўды не сама-му ўласнаму жаданню падшуквае са-бе работу — рахункова-касірам у Гурнінскім сельсавеце.

— Чуняй ў вас адносіны да лю-дзей, — сказаў мі Мікалай Ва-сільевіч. А меры адміністрацыйна-га ўздзеяння на падначаленых на дзі-ва пашчотныя.

— Што вы, — адзівіўся ён, — якія ўжо там пашчотныя. Пяглы-дзіце самі: матарост кінспрасоўкі заплысцываў, кінамаханік на работу не выйшаў, у раённым Доме куль-туры сарваны рэштныя, а ў Руднін-скім сельскім клубе, — Мікалай Ва-сільевіч хіхікнуў, — літаратурна рас-крэпіў. Вось я і даю ім дыхнуць!

— Ну, а як ідуць у раёне справы культуры?

— Якія? А, гэтыя, калі ласка: план кінабасулювання не выкан-аны, ні ў горадзе, ні ў вёсцы, многія клубныя ўстановы не збавес-няць да гэтага часу палітам, няглед-зя на тэатральна-самадзейнасць, не па-рыхтавалі ніводнай шматэктовай п'есы...

Шкава, што пра ўсе гэтыя, мякка кажучы, недахопы тав. Юдчанка га-ворыць так, быццам ва ўсім впа-вата яго пецца, якой ён абавязкова ўлепіць страгача, у самым, так ска-жам, лепшым выпадку.

Усё было б добра, калі б не гало-вныя, якія пачаліся ў тав. Юд-чанкі за апошні час.

А зусім недаўна прытрыніўся Мі-калай Васільевіч жаклівы сон. Апынуўся ён, нібыта, у дзіўнай, ма-ляўнічай мясцовасці. Сонейка све-ціць, птушкі спяваюць, а памеран-цам, ведае, дык тым так і тхне з усіх бакоў. Але што гэта? Навакол адразу ўсё пачынае, загрукатала, пачуўся нейкі дыябальскі рогат і трэск.

— Шабаш ведзьмы спраўляюць, — прамільгнула ў галаве загадчыка аддзела культуры. І ён, як законча-ны атэіст і бязбожнік, на ўсялякі выпадак спужаўся. Вакол яго ша-дэны закруціліся белыя папярковыя смерч. Мікалай Васільевіч аспу-лянеў. Праўда, вялікі страх не пе-рарэкаваў яму пазнаць гэтыя па-перкі.

— Ага, — закрываў ён, — мае загады!

Але тыя раптам ператварылі-ся... у чалавечыя творы. Яны смяліся, плакалі, чужыя выгукі: «Знілі, знілі, знілі, знілі...» Потым вялікі натоўп звольных ра-ботнікаў культуры пасуе ў сцяну на Мікалая Васільевіча. Былога на-чалніка пачалі штурхаць, тузаць. А адзін кінамаханік, — Мікалай Ва-сільевіч нік не мог успомніць, дзе ён бачыў яго добрыя, такіх нявыніх вочы, — дык тым увес час намагаўся стукнуць яго кінаапаратам. Зусім няўдольна адчуў сябе Мікалай Ва-сільевіч срод былых падначаленых.

— Дармадзікі вы мае, гультай-чыкі мілыя. Я ж вас усіх вельмі люблю! — раптам з натоўпу звольных высунуўся, у Мікалая Васільеві-ча спыніўся сэрца, — сам Мікалай Васільевіч Юдчанка. І ён грозна звярнуўся да загадчыка аддзела:

— А ты сам сябе зволь!

— Не, гэтыя не можа быць. Я такога загаду не падпісваў! — за-крываў стражнічным голасам тав. Юд-чанка і... прагнуўся.

— Што з табой, Коля? — тры-вожна запытала жонка, — Каго зня-лі?

— Ды не, — прастагнаў Мікалай Васільевіч, — нешта не тое... Здаец-ца, пакуль не мяне.

І вось тут, кажучы, упершыню ў жыцці загадчык Езярышчанскага раённага аддзела культуры Мікалай Васільевіч Юдчанка падаумаў, што за ўсёй гэтай бюракрацыйнай папёр-вай мітуснёй, за ўсімі яго, мякка ка-жучы, малапрадуманымі загадамі стаць жыццё савецкіх людзі, якіх трэба вучыць, якім трэба цяплява дамагацца ў працы.

М. ПАХІЛКА.

ПА СЛЯДАХ НАШЫХ ВЫСТУПЛЕННЯЎ

Крытыка дапамагла

Пара звярнуць увагу на Камсе-ніцкі сельскі клуб і бібліятэку (Бялы-ніцкі раён), — патрабавалі тав. А. Мі-хайлаў у пісьме ў рэдакцыю, змешча-ным у 82 нумары нашай газеты за мі-нулы год.

Намеснік начальніка Магілёўскага аблскага ўпраўлення культуры тав. В. Шмудзюк папаведаў, што па-мяшканне сельскай бібліятэкі ў в. Камсенец адрамантавана, а клуб пераведзены ў памяшканне калгаснага клуба.

Культурныя навіны Польшчы

200 НОВЫХ КІНАФІЛЬМАЎ
У 1961 г.

У гэтым годзе на экраны польскіх кінатэатраў выйдуць каля 200 новых мастацкіх фільмаў, у тым ліку 175 а-мальных. Апроч таго будзе дэманст-равана дзесяць поўнаметражных дакументальных фільмаў. Прыкладна 90 фільмаў будзе закуплена ў са-цыялістычных краінах, астатнія — у Францыі, Італіі, Вялікабрытаніі і ЗША.

Як канстатаваў нядаўна савет па пытаннях кінарэпертуару, які абд-рае замежныя фільмы для дэманст-рацыі ў Польшчы, зніжэнне ўроў-ню рэпертуару польскіх кінатэатраў у значнай ступені абумоўлена стано-вішчам у сусветнай кінематографіі. У сярэднім савет з п'яці прагледжаных заходніх фільмаў выбірае для закупкі толькі адзін. Нягледзячы на гэты строгі адбор, глядачы скардзя-ца, што не ўсе закупленыя заходнія фільмы вызначаюцца высокім ма-стацкім узроўнем. Станоўчы факт — рост колькасці і павышэнне ўроў-ню фільмаў, якія выпускаюцца са-цыялістычнымі краінамі, асабліва Савецкім Саюзам.

ВЫЯВЛЕНАЕ
МАСТАЦТВА ЗА 15 ГОД.

Запланаваны шмал выставак «Поль-скае выяўленчае мастацтва за 15 год народнай улады». Гэтыя вы-стаўкі пакажуць не толькі дасягнен-ні асобных галін выяўленчага ма-стацтва, але і творчае аблічча мно-гіх выдатных мастакоў.

22 чэрвеня 1961 г. у дзень На-цыянальнага свята ў Варшаве ад-крыцца выстаўка жывапісу і скульп-туры. Сёлет будучы арганізавана таксама вялікая выстаўка графікі, кніжнай ілюстрацыі і плакату.

У 1962 г. будуць паказаны выстаў-кі польскага тэатральнага жывапісу, рэкламнай графікі, інтэр'ераў, ма-стацтва ў быцц, рэстаўрацыйнага мастацтва.

У сакавіку 1962 г. мяркуецца ар-ганізаваць выстаўку, якая падзяляе вынікі дзейнасці на ўсёй відзе ма-стацтва і наменцы адначасова пер-спектывы на будучыню.

ПРЭМІЯ ПОЛЬСКАГА ПЭН-КЛУБА

У мінулым годзе прэмію Польска-га пэн-клуба атрымалі выдатны пера-кладчык амерыканскай і англійс-кай літаратуры Браніслаў Ялініцкі. У ліку 33 перакладзеных ім кніг-такіх шэдэўраў літаратуры, як «Мабі Дэйз» Германа Мелвіла, «Па кім звоніць зван» Эрнэста Хемінгуэя і г. д. Цяпер Б. Ялініцкі працуе над перакладам рамана Джозефа Конра-да «Негр з «Нарыса». У яго да-лейшых творчых планах пераклады невядомых у Польшчы твораў Мел-віла, Хемінгуэя, Стэйбэка і Капотэ. (Са штоднёвага агляду Польс-кага Агенства друку).

ЦЭНТР СТАРАДАТНЯЙ МУЗЫКІ

Пры быдзюскай Паморскай філар-моніі створана першая ў Польшчы капэла старадаўніх інструментаў. У пачатку сёняшня года дала першы канцэрт. У калектыве 18 музыкан-таў, якія іграюць на старадаўніх ін-струментах XVII—XVIII стст. У канцэртнай зале філармоніі ўстано-ўлены таксама арганы, падобныя да-тых, якія ствараліся ў XVIII ст. Ка-пэла пад кіраўніцтвам Збігнева Хвельдуса будзе спецыялізавацца ў выкананні змудзёнага старадаўняй польскай і замежнай музыкі.

Галоўны рэдактар Янка ШАРАХОЎСКІ.

Рэдакцыйная калегія: Заір АЗГУР, Аляксандр БУТАКОЎ, Кас-тусь ГУБАРЭВІЧ, Васіль ІВАШЫН, Аркадзь МАРШЭВІЧ (ад-казны скартар), Пятро ПРЫХОДЗКА, Раман САБАЛЕНКА (на-меснік галоўнага рэдактара), Мікола ТКАЧОЎ, Іван ШАЦІЛА, Рыгор ШЫРМА.

Літаратурныя вечары адбыліся ў Маладэцкім і Пінскім дамах культуры, у вёсках Сашно, Хайно, Лемажэвічы, Крайновічы.

М. БАГДАНАЎ.

ВЫЙДУЦЬ У 1961 ГОДЗЕ

Мы пацкавіліся ў некалькіх буй-ных выдавецтвах Масквы, што яны выдасць у 1961 г. з творчых беларус-кіх аўтараў.

У бібліятэцы час у Дзяржлітвыда-вецтве выйдзе кніга апавесцей і апа-вяданняў аднаго з заснавальнікаў бе-ларускай прозы Пінкі Гартуша. Рых-туецца да выдання раман Пятруся Броўкі «Калі зліваюцца рэкі».

Хутка выйдзе кніга выбараных твораў Міхаса Чарота, куды ўключаныя найбольш вядомыя яго вершы, паэма «Босма на вогнішчы».

Раман Івана Мележа «Мінскі на-прамак» выйдзе ў Дзяржлітвыда-вецтве масавым тыражом у перакла-дзе Л. Ракоўскага.

Дзяржлітвыдат выпусціць вялікім тыражом зборнік вершаў Якуба Кола-раса (пераклад М. Іскроўскага), А. Суркова, А. Пракоф'ева і інш.

Выдавецтва «Савецкі пісьменнік» выпусціць раман У. Карлава «Ва-сеньскія ліўні». Рыхтуецца да друку кніга апавесцей і аповяданняў І. На-вуменкі «Галубіны ўзлёты». Будучы выданы таксама раман Т. Хадке-віча «Даль палява», кніга вершаў А. Вялігіна «Надзеля» і іншыя творы, пра якія паведамляліся ўжо ў газеце «Літаратура і мастацтва».

Усе кнігі выйдучы ў афармленні лепшых мастакоў Масквы. Вялікія тыражы выданыя свецца пра по-пыт рускага чытача на творы бела-рускіх пісьменнікаў.

Выдавецтва «Маладая гвардыя» і

Дзяржлітвыдат выдасць вялікім тыражом зборнік вершаў Якуба Кола-раса (пераклад М. Іскроўскага), А. Суркова, А. Пракоф'ева і інш.

Выдавецтва «Савецкі пісьменнік» выпусціць раман У. Карлава «Ва-сеньскія ліўні». Рыхтуецца да друку кніга апавесцей і аповяданняў І. На-вуменкі «Галубіны ўзлёты». Будучы выданы таксама раман Т. Хадке-віча «Даль палява», кніга вершаў А. Вялігіна «Надзеля» і іншыя творы, пра якія паведамляліся ўжо ў газеце «Літаратура і мастацтва».

Усе кнігі выйдучы ў афармленні лепшых мастакоў Масквы. Вялікія тыражы выданыя свецца пра по-пыт рускага чытача на творы бела-рускіх пісьменнікаў.

Выдавецтва «Маладая гвардыя» і

Дзяржлітвыдат выдасць вялікім тыражом зборнік вершаў Якуба Кола-раса (пераклад М. Іскроўскага), А. Суркова, А. Пракоф'ева і інш.

Выдавецтва «Савецкі пісьменнік» выпусціць раман У. Карлава «Ва-сеньскія ліўні». Рыхтуецца да друку кніга апавесцей і аповяданняў І. На-вуменкі «Галубіны ўзлёты». Будучы выданы таксама раман Т. Хадке-віча «Даль палява», кніга вершаў А. Вялігіна «Надзеля» і іншыя творы, пра якія паведамляліся ўжо ў газеце «Літаратура і мастацтва».

Усе кнігі выйдучы ў афармленні лепшых мастакоў Масквы. Вялікія тыражы выданыя свецца пра по-пыт рускага чытача на творы бела-рускіх пісьменнікаў.

Выдавецтва «Маладая гвардыя» і

Дзяржлітвыдат выдасць вялікім тыражом зборнік вершаў Якуба Кола-раса (пераклад М. Іскроўскага), А. Суркова, А. Пракоф'ева і інш.

Выдавецтва «Савецкі пісьменнік» выпусціць раман У. Карлава «Ва-сеньскія ліўні». Рыхтуецца да друку кніга апавесцей і аповяданняў І. На-вуменкі «Галубіны ўзлёты». Будучы выданы таксама раман Т. Хадке-віча «Даль палява», кніга вершаў А. Вялігіна «Надзеля» і іншыя творы, пра якія паведамляліся ўжо ў газеце «Літаратура і мастацтва».

Усе кнігі выйдучы ў афармленні лепшых мастакоў Масквы. Вялікія тыражы выданыя свецца пра по-пыт рускага чытача на творы бела-рускіх пісьменнікаў.

Выдавецтва «Маладая гвардыя» і

Дзяржлітвыдат выдасць вялікім тыражом зборнік вершаў Якуба Кола-раса (пераклад М. Іскроўскага), А. Суркова, А. Пракоф'ева і інш.

Выдавецтва «Савецкі пісьменнік» выпусціць раман У. Карлава «Ва-сеньскія ліўні». Рыхтуецца да друку кніга апавесцей і аповяданняў І. На-вуменкі «Галубіны ўзлёты». Будучы выданы таксама раман Т. Хадке-віча «Даль палява», кніга вершаў А. Вялігіна «Надзеля» і іншыя творы, пра якія паведамляліся ўжо ў газеце «Літаратура і мастацтва».

Усе кнігі выйдучы ў афармленні лепшых мастакоў Масквы. Вялікія тыражы выданыя свецца пра по-пыт рускага чытача на творы бела-рускіх пісьменнікаў.

Выдавецтва «Маладая гвардыя» і

ЯРКІ ТАЛЕНТ

Днямі адбыўся сольны канцэрт выпускніцы Мінскага музычнага вучылішча Ілі Глінкі — спявачкі Эле-аноры Зігер (імя перадае М. Шаў-